

1523

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 listopada 1955 r.

w sprawie przyjmowania i wymiany uszkodzonych lub zatartych znaków pieniężnych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zmianie systemu pieniężnego (Dz. U. Nr 50, poz. 459) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znaki pieniężne uszkodzone lub zatarte są przyjmowane bez ograniczenia i wymieniane bez potrąceń przez oddziały Narodowego Banku Polskiego, o ile odpowiadają następującym warunkom:

- 1) banknoty — jeżeli zachowały
 - a) przy pojedynczej numeracji — co najmniej trzy cyfry numeru z oznaczeniem serii i jeden podpis,
 - b) przy podwójnej numeracji — obydwa pełne numery z oznaczeniem serii przy każdym z tych numerów,
- 2) monety — jeżeli zachowały cechy graficzne lub oznaczenie wartości imiennej.

§ 2. Oddziały Narodowego Banku Polskiego nie przyjmują i nie wymieniają znaków pieniężnych:

- 1) nie odpowiadających warunkom ustalonym w § 1,
- 2) których stopień uszkodzenia uniemożliwia ustalenie autentyczności wartości imiennej i ilości sztuk,
- 3) banknotów sklejonych z części pierwotnie do siebie nie należących.

§ 3. 1. Znaki pieniężne określone w § 2 nie mają mocy prawnego środka płatniczego.

2. Centrala Narodowego Banku Polskiego może wymieniać banknoty określone w § 2, o ile posiadacz tych banknotów uprawdopodobni, że ich uszkodzenie nastąpiło na skutek przyczyn od niego niezależnych.

§ 4. Za wymianę uszkodzonych banknotów, o których mowa w § 3 ust. 2, Narodowy Bank Polski może pobierać opłaty oraz zwrot kosztów druku banknotów. Wysokość tych należności ustala Narodowy Bank Polski.

§ 5. Określone w § 2 banknoty, które nie zostaną wymienione w trybie § 3 ust. 2, będą zatrzymywane przez Narodowy Bank Polski i zostaną zniszczone. Tryb niszczenia ustala Narodowy Bank Polski.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 20 stycznia 1951 r. w sprawie przyjmowania i wymiany uszkodzonych lub zatartych znaków pieniężnych (Monitor Polski Nr A-7, poz. 107).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: T. Dietrich

1524

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 listopada 1955 r.

w sprawie zatrzymywania fałszywych znaków pieniężnych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zmianie systemu pieniężnego (Dz. U. Nr 50, poz. 459) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W razie przedstawienia w kasie jednostki gospodarki społecznej znaku pieniężnego (banknotu lub monety) sfalszowanego lub budzącego wątpliwości co do autentyczności, osoba działająca z ramienia jednostki gospodarki społecznej obowiązana jest taki znak pieniężny zatrzymać i o zatrzymaniu sporządzić protokół w 5 egzemplarzach.

2. Jednostką gospodarki społecznej, w rozumieniu zarządzenia, jest jednostka budżetowa, przedsiębiorstwo lub instytucja państwowa, organizacja spółdzielcza, polityczna, społeczna lub zawodowa.

3. Protokół powinien zawierać:

- 1) nazwę i siedzibę jednostki zatrzymującej znak pieniężny, liczbę porządkową protokołu i datę jego sporządzenia;
- 2) nazwę i adres jednostki przedstawiającej znak pieniężny, z zaznaczeniem nazwiska, imienia, adresu i charakteru służbowego pracownika działającego w imieniu tej jednostki, a w razie gdy zatrzymany znak pieniężny przedstawiała osoba fizyczna we własnym imieniu — jej nazwisko, imię i adres;
- 3) wartość nominalną i datę emisji zatrzymanego znaku pieniężnego, a ponadto serię i numery, o ile zatrzymanym znakiem pieniężnym jest banknot;
- 4) podpis osoby zatrzymującej znak pieniężny oraz podpis

i numer dowodu osobistego lub legitymacji służbowej osoby, która znak ten przedstawiła.

Numerację protokołów rozpoczyna się w każdym roku od liczby 1.

§ 2. W razie ujawnienia przez jednostkę gospodarki społecznej znaku pieniężnego sfalszowanego lub budzącego wątpliwość co do autentyczności i w razie niemożności ustalenia, przez kogo znak został wpłacony, osoba działająca z ramienia tej jednostki obowiązana jest znak zatrzymać i o zatrzymaniu sporządzić protokół w 4 egzemplarzach. Protokół powinien odpowiadać warunkom określonym w § 1.

§ 3. Zatrzymany znak pieniężny jednostka zatrzymująca przesyła niezwłocznie wraz z trzema egzemplarzami protokołu właściwej terytorialnie jednostce Milicji Obywatelskiej. Cztery egzemplarz protokołu otrzymuje jako pokwitowanie osoba, która przedstawiła zatrzymany znak pieniężny, a piąty egzemplarz pozostaje w aktach jednostki, która sporządziła protokół. W przypadku przewidzianym w § 2 trzy egzemplarze protokołu wraz z zakwestionowanym znakiem pieniężnym przesyła się Milicji Obywatelskiej, a czwarty egzemplarz pozostaje w aktach jednostki, która sporządziła protokół.

§ 4. Jeżeli zachodzi podejrzenie, że zatrzymany znak pieniężny został sfalszowany przez osobę przedstawiającą znak, lub jeżeli nasuwa się przypuszczenie, że osoba ta rozmyślnie puszca w obieg sfalszowane znaki pieniężne, wówczas jednostka, która zatrzymała znak pieniężny, obowią-

zana jest niezwłocznie wezwać organy Milicji Obywatelskiej.

§ 5. 1. Do wykonywania ekspertyz zatrzymanych znaków pieniężnych, sporządzania opisów autentycznych i fałszywych znaków pieniężnych, wydawania opinii oraz opracowywania wszelkich materiałów w powyższych sprawach i dostarczania ich właściwym władzom powołany jest Narodowy Bank Polski.

2. Narodowy Bank Polski uprawniony jest do kasowania fałszywych znaków pieniężnych.

§ 6. 1. Narodowy Bank Polski dokonuje ekspertyzy nadesłanych mu przez organy Milicji Obywatelskiej znaków pieniężnych i w razie stwierdzenia fałszerstwa przesyła orzeczenie Komendzie Głównej Milicji Obywatelskiej.

2. Sfałszowane znaki pieniężne zatrzymuje Narodowy Bank Polski w zastrzeżonym depozycie, który może być wydany jedynie na pisemne żądanie władz sądowych, prokuratorów, Komitetu do Spraw Bezpieczeństwa Publicznego i Milicji Obywatelskiej.

3. W razie stwierdzenia, że nadesłany znak pieniężny jest autentyczny, a został zakwestionowany z powodu uszkodzenia lub usterek graficznych, Narodowy Bank Polski postępuje zgodnie z przepisami zarządzenia Ministra Finansów z dnia 11 listopada 1955 r. w sprawie przyjmowania i wymiany uszkodzonych lub zatartych znaków pieniężnych (Monitor Polski Nr 116, poz. 1523).

§ 7. 1. W razie stwierdzenia nowego typu fałszyfikatu znaków pieniężnych Narodowy Bank Polski niezwłocznie powiadamia o tym Komendę Główną Milicji Obywatelskiej, podając charakterystyczne cechy danego typu fałszyfikatu.

2. Narodowy Bank Polski sporządza dokładny opis słow-

no-graficzny nowego typu fałszyfikatu do użytku banków oraz Komendy Głównej Milicji Obywatelskiej

3. Narodowy Bank Polski może nie sporządzać opisu słowno-graficznego, jeżeli nowy typ fałszyfikatu jest nieudolnie wykonany i łatwy do rozpoznania.

§ 8. Narodowy Bank Polski przechowuje znaki pieniężne i inne dowody rzeczowe przekazane przez sądy, prokuratury, Milicję Obywatelską i inne władze do czasu otrzymania odpisu sentencji prawomocnego wyroku. Po otrzymaniu odpisu sentencji prawomocnego wyroku Narodowy Bank Polski postępuje ze znakami pieniężnymi i innymi dowodami rzeczowymi zgodnie z sentencją wyroku. Przedmioty użytkowe, mające znaczenie naukowe lub poglądowe, mogą być wykorzystane przez Narodowy Bank Polski i Komendę Główną Milicji Obywatelskiej. Sfałszowane znaki pieniężne i inne dowody rzeczowe podlegające zniszczeniu powinny być niszczone komisyjnie.

§ 9. 1. Komisję dokonującą zniszczenia sfałszowanych znaków pieniężnych oraz innych dowodów rzeczowych (§ 8) zwołuje Narodowy Bank Polski.

2. W skład komisji dokonującej zniszczenia wchodzi przedstawiciel Komendy Głównej Milicji Obywatelskiej oraz Narodowego Banku Polskiego.

3. Z czynności komisji sporządza się protokół w 2 egzemplarzach, z których jeden otrzymuje Komenda Główna Milicji Obywatelskiej, drugi pozostaje w aktach Narodowego Banku Polskiego.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

1525

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 22 listopada 1955 r.

w sprawie trybu odbioru robót budowlano-montażowych przez jednostki podległe Ministrowi Kultury i Sztuki.

Na podstawie § 66 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. z 1949 r. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448 oraz z 1952 r. Nr 19, poz. 116) w związku z § 18 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 stycznia 1952 r. w sprawie zasad i trybu zawierania umów o wykonanie robót budowlano-montażowych objętych planem inwestycyjnym (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-5, poz. 53, Nr A-20, poz. 246, Nr A-89, poz. 1383 i z 1953 r. Nr A-42, poz. 505) oraz z uchwałą nr 383 Rady Ministrów z dnia 23 maja 1953 r. w sprawie ujednoczenia trybu zawiadomienia Ministerstwa Kontroli Państwowej o terminach odbioru obiektów inwestycyjnych (Monitor Polski Nr A-55, poz. 692) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Odbiór robót budowlano-montażowych jednostek podległych Ministrowi Kultury i Sztuki następuje według zasad ustalonych w rozdziale 6 (§§ 50 — 64) „Tymczasowych warunków umownych”, stanowiących załącznik nr 7 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 stycznia 1952 r. w sprawie zasad i trybu zawierania umów o wykonanie robót budowlano-montażowych objętych planem inwestycyjnym (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-5, poz. 53, Nr A-20, poz. 246, Nr A-89, poz. 1383 i z 1953 r. Nr A-42, poz. 505), oraz w trybie ustalonym przepisami niniejszego zarządzenia.

§ 2. Rozróżnia się:

- 1) odbiory częściowe robót (obiektów),
- 2) odbiory ostateczne robót (obiektów).

§ 3. 1. Do odbioru robót nie mogą być powołane osoby, które z jakiegokolwiek powodu mogłyby być zainteresowane w przyjęciu robót.

2. Osoby wyznaczone do odbioru robót ponoszą za ten odbiór pełną odpowiedzialność.

II. Odbiory częściowe.

§ 4. 1. W razie gdy zachodzi potrzeba stwierdzenia stanu robót, dokonuje się odbioru częściowego; dotyczy to zwłaszcza przypadków:

- 1) zakończenia poszczególnych części obiektu (elementów scalonych);
- 2) zakończenia robót zanikających lub ulegających zakryciu;
- 3) zmiany wykonawcy;
- 4) dłuższej przerwy w robotach.

2. Za części budowli (elementy scalone) podlegające odbiorowi częściowemu uważa się:

- 1) w zakresie robót budowlanych — wykopy, fundamenty, mury, ścianki działowe, stropy, szkielec żelbetowy (stalowy, drewniany), tynki wewnętrzne, drzwi i okna, roboty malarskie, piece, podłogi, roboty szklarskie, wykończenia zewnętrzne itp.